

Meghívottak

Kosztolányi Dezső írja a *Hajnali részegségben*: „...úgy érzem én, barátom, hogy a porban, / hol lelkek és göröngyök közt botoltam, / mégis csak egy nagy ismeretlen Úrnak / vendége voltam.” A túlvilágra rácsodálkozó versben kiemelt helyre kerül az utolsó sornak mindössze két szava: „vendége voltam”. Ilyen ötszótagú, rövid záró sor mindössze még egy fordul elő a versben, a régmúlt gyermekkort felidézve. A költő mintegy a letűnt gyermekkor ámulatát idézi fel, azét a gyermekkorét, amelyben még természetes volt számára, hogy körülöleli az atyai ház gondoskodó szeretete.

A „missziós terület” kifejezés az egyházi szóhasználatban régóta ismert: a Földnek azokat a részeit jelölték így, amelyeken „még nem vert gyökeret az egyház”. A keresztény missziók több évszázados története a hősies önfeláldozások, a szent misszionáriusok története, nem tagadhatóak azonban árnyoldalai sem: fennállt az olykor vélt, olykor valós veszély, hogy a missziók gyarmatosításhoz kötődtek, erőszakos térítésbe csaptak át.

Új jelentést kapott a szó 1943-ban, amikor Henri Godin és Yvan Daniel könyvet írt *Franciaország: missziós ország?* címmel. Fájdalmas felismerésük sürgető felszólítássá válik. A hagyományosan katolikus Franciaországban a hit alábbhagyott, az egyház jelentősége csökkent, új, missziós kezdeményezésekre és módszerekre van szükség. Négy évtizeddel később II. János Pál pápa már egész Európára gondolt, amikor meghirdette az „új evangelizáció” programját a szekularizált modern világban.

A világ nagyot változott a 20. században: a gyarmatok és mindenfajta erőszak eltűnt; az Evangélium szelíd hirdetése mellett a misszionáriusok — évszázados hagyományaikát követve — szociális-karitatív munkájukkal is segítik az embereket; az európai hit hirdetőket bennszülött papok és szerzetesek váltják fel; a missziós tevékenység többé már nem csupán egyirányú mozgás az első világból a harmadikba: más kontinensekről származó papok, szerzetesek dolgoznak Európában (jó néhányan Magyarországon is).

A misszióról gondolkodva a II. Vatikáni zsinat azonban mélyebbre hatolt, annak Krisztusba nyúló gyökeréig: az emberiséget szeretetével átfogó Szentháromság gondoskodásáig, aki szeretetlakomára hívja-várja az egész emberiséget. Tudva-tudatlanul, de meghívott vendégek vagyunk mindnyájan: az „atyai ház” hazavár minden egyes embert. Pilinszky János szavát folytatva: „Jézus mindenkit, kivétel nélkül, meghívott a szeretet közös asztalához.” A boldog gyermekkor élménye egyetemessé tágulva visszatérhet a meghívás elfogadásában, amikor az „Úr lakodalmas háza megtelik vendégekkel”.